

УДК 821.111(73)
P12

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Cover design by Hang Le

Перекладено за виданням:
Reilly C. *By Sin I Rise: Part Two : A Novel* / Cora Reilly. —
Chicago : Independently published, 2021. — 288 p.

Переклад з англійської *Марії Білокур*

ISBN 978-617-15-1258-0
ISBN 979-8-782-27314-9 (англ.)

© Cora Reilly, 2021
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2025
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2025

Розділ Перший

Меддокс

Мене накрило відчуття необмеженої свободи, коли я їхав від того місця, що було моєю в'язницею. Я насправді не дуже вірив, що Вігіелло дозволить мені поїхати, навіть якщо Марселла попросила його змилюватися наді мною, адже він не займається таким. Моє серце стиснулося від думки про неї. Останні кілька днів були тортурами, я бачив її лише мигцем. Я сумував за цією дівчиною більше, ніж міг би комусь зізнатися, навіть їй. Мої почуття, рішення, які прийняв заради неї, — вони все ще дивували та шокували мене.

Тепер потрібно все владнати, перш ніж повернутися до дівчини. Інакше мої думки завжди будуть десь витати, а я хочу зосередитися тільки на ній, хочу бути з нею. Я хочу, щоб у нас усе вийшло. Я занадто багато віддав, щоб у нас нічого не вийшло.

Не звертаючи уваги на запаморочення, я вирушив до першого сховку в парку біля нашого старого клубу в Нью-Джерсі. Як і очікувалося, дерев'яний ящик, закопаний у землю під кущем, був порожній. Той, хто пережив напад, теж відразу попрямував сюди. Я сподівався, що це був Грей. Йому потрібні ці гроші. Він ще не був таким винахідливим або, скоріше, безжальним, як усі ми, тому йому буде важче здобути гроші іншими способами.

Знову сівши на байк, я перевіряв ще два місця в місті, а потім вирушив на звалище, розташоване приблизно за тридцять хвилин їзди від населеного пункту. Це місце належало Коді, тому я й уникав його. Він використовував пункт для відмивання наших грошей від продажу наркотиків.

У мене не було ключів від воріт, тому не залишалося нічого іншого, як припаркувати мотоцикл та перелізти через паркан з колючим дротом. Щойно мої ноги торкнулися землі з іншого боку, пролунав розлючений гавкіт, і незабаром з-за невеликого будиночка, що використовувався як технічне приміщення, вискочили два ротвейлери.

Я не знав цих собак, і, що ще гірше, вони не знали мене. Скоріше за все, то були виводки Ерла.

— Чорт, — пробурмотів я.

При собі у мене не було ніякої зброї. Судячи з того, як випирали їхні ребра, собак давно не годували. Коді,

напевно, погано дбав про них ще до того, як його взяли в полон. Він завжди казав, що голодні собаки — найкращі охоронці.

Два масивні ротвейлери накинулися на мене, як на майбутній обід. Я побіг до першої купи розчавлених машин і видерся на саму вершину. Собаки стрибали, але не могли дістатися нагору. Озирнувшись, я придумав спосіб дістатися до будинку — перелізти з однієї купи на іншу. Собаки скавулили та гарчали, слідкуючи за мною. Вони були брудними, а в однієї був поріз на боці, здається, інфікований. Я зняв сорочку, розірвав її на дві частини і кинув в інший бік. Собаки відразу ж погналися за нею. Це б мало дати мені кілька секунд. Видершись на дах будівлі, я захопився за край і почав спускатися, поки ноги не опинилися на одному рівні з вікном. М'язи кричали протестуючи.

Після кількох днів недоїдання моє тіло було не в найкращому стані для спортивних вправ. Зціпивши зуби, я відштовхнувся від стіни, намагаючись набрати швидкість, аби розбити вікно. Скло розлетілося на шматки, коли мої ноги врізалися в нього. Ричання собаки змусило мене послабити хватку, і я влетів у отвір. Уламки посипалися на мої голі руки та спину. Засичавши від болю, я впав на підлогу, де було ще більше скла.

Я кинув швидкий погляд на вікно. Але голови собак, які, стрибаючи, намагалися вдертися всередину, швидко відірвали мої думки від знесилення. Схопившись на ноги, я трохи похитнувся та почав оглядатися в пошуках чогось для захисту.

В одній із шухляд столу знайшов пістолет із трьома кулями. Але потім мій погляд упав на величезний пакет

із собачим кормом. Я кинувся до нього та потягнув до дверей. Перший собака стрибнув через вікно і приземлився на підлогу із закривавленими лапами. Я штовхнув собачий корм, і він розсипався на підлозі, подалі від уламків скла. Собака пожвавився й, не звертаючи на мене уваги, почав поглинати їжу. Бідолашна звірюка.

Я обережно відчинив двері, і другий ротвейлер увірвався всередину. Як і його товариш, пес проігнорував мене, кинувшись до їжі. Перевівши подих, я відчував спокусу теж вхопити трохи собачих ласощів. Моє тіло вимагало їжі. Але я прийшов сюди по гроші. Я почав обшукувати інші шухляди, поки не знайшов іржаві ключі від машини, про які Коді якось згадував. Секретність ніколи не була його сильною стороною.

Схопивши їх, кинувся на вулицю до старого «шевроле». Відчинивши багажник, я витягнув шкіряну валізу і відкрив її. Моє обличчя розпливлося в усмішці, коли всередині виявилось декілька пластикових пакетів із готівкою. Судячи з усього, не менш як п'ятдесят тисяч. Закривши валізу, я відніс її в будинок і почав шукати ключі від воріт. Коли нарешті знайшов їх, собаки лежали серед корму — захекані, але спокійні.

Взявши ключі й валізу, я попрямував до воріт. Дряпання позаду змусило мене озирнутися, я приготувався відбиватися. На мій подив, два ротвейлери йшли за мною, нерішуче махаючи хвостами.

Я почухав голову.

— Що мені з вами робити?

У мене не було номера телефону Гроула, інакше я б подзвонив йому, щоб він їх забрав. Якби я залишив їх тут, то наступний, хто прийшов би по гроші, застрелив

би псів. Не кажучи вже про те, що великому псу потрібно було залікувати поріз та скривавлені лапи.

Я оглянув звалище і помітив великий «форд» Коді з кузовом. Кинувши «кавасаки» на вантажівку, я сховав валізу у багажному відділенні. Щойно я відійшов від дверей, перший ротвейлер, а потім і другий застрибнули всередину і зручно влаштувалися на пасажирському сидінні.

Але перш ніж відвезти їх кудись, я мусив відвідати ще одне місце. Цієї зустрічі я боявся найбільше.

По дорозі до будинку матері я обмірковував, що сказати, щоб пояснити, чому я вбив Ерла, але скільки б не ламав голову, слова звучали порожньо, і мати навряд чи зрозуміє мої мотиви. Більша частина того, що сталося, не мала сенсу і для мене.

Вона вийшла з рушницею, коли я під'їхав, очевидно, турбуючись через непроханих гостей. Помітивши мене, мати не опустила зброю. Її світле волосся було накручене на бігуді, вона була одягнена в плюшевий рожевий халат, губи нафарбовані такою ж помадою. Принаймні одна річ ніколи не змінювалася.

Я вийшов з машини, піднявши руки над головою та криво всміхнувшись.

— Це я, мамо.

Мати кивнула, звузивши очі. Вочевидь я був одним із непроханих гостей, яких вона хотіла налякати своєю рушницею.

— Що ти тут робиш?

Підозра в її голосі змусила мене задуматися, чи знає вона про те, що я вбив Ерла, але інформація не могла розповсюдитися так швидко. Ніхто, крім чоловіків

— Де він зараз?

— Я не знаю. Він поїхав учора. Тільки заніс трохи грошей і сказав, щоб я не хвилювалася за нього і що він змусить мене пишатися ним.

— Чорт. Що, чорт забирай, це означає?

Мама зазирнула мені в очі.

— Чому ти живий, Меддоксе, якщо не працюєш з італійцями? Вони тебе не вбили. Ірей сказав, що та дівчина Вітіелло стала твоєю жінкою.

Моею жінкою.

Мені сподобалося, як це звучить.

— Вона багато для мене значить.

— Дуже багато, якщо вона варта того, щоб стати зрадником. Ти жив для клубу. Невже однієї дівчини достатньо, щоб ти забув, що сталося з твоїм батьком?

— Я не забув, але мені набридло жити минулим. Через Марселлу я хочу думати про майбутнє.

— Про яке майбутнє? Чим ти хочеш займатися без клубу? Ти не знаєш іншого життя.

— Я розберуся з цим.

Вона похмуро засміялася, але принаймні нарешті спрямувала дуло на підлогу.

— Якщо ти почнеш працювати з італійцями, кожен байкер захоче отримати твою голову. Вони, імовірно, захочуть її в будь-якому випадку, як тільки поширяться чутки, що це ти вбив його.

Я напружився.

— Про що ти говориш?

Мати знову вліпила мені ляпас. Я знав, що це станеться, але не намагався захищатися. Вона мала повне право сердитися на мене.

— Не бреш мені в обличчя, Меддоксе. Я не дурна. Інформація шириться серед італійців. Або хочеш сказати, що вони розпускають чутки, аби зруйнувати твою репутацію?

Я відвернувся від матері. Хто розказав правду? Наскільки я знав, лише декілька людей було у в'язниці Фамілії: Лука, Амо, Маттео, Гроул і Марселла.

Якщо хтось із них поширив інформацію про те, що я вбив свого дядька, це може тільки змусити інші відділення «Тартару» й «Кочівників» шукати помсти. За мою голову вже призначили винагороду. Вони прагнули моєї смерті. Питання було в тому, хто видав.

На перший погляд, це не міг бути Лука, оскільки той міг із легкістю вбити мене, поки я був у нього в полоні, — але не без протестів Марселли. Змусити інших байкерів полювати на мене — легкий спосіб убити мене, не забруднюючи рук, і Марселла не звинувачувала б нікого.

— Ти знаєш, хто розпускає чутки?

— Ірей не сказав мені.

— Це Ірей розповів тобі?

— Ти вбив свого дядька, Меддоксе? Це все, що я хочу знати.

— Ти знаєш, яким він був, мамо. Він був одержимий помстою навіть більше, ніж я. Якщо ми перетворюємося на монстрів, щоб убити монстра, ми стаємо такими ж жадливими, як і він. Ірей розповів тобі, що він зробив із Марселлою?

Мама кивнула.

— З роками він став більш радикальним. Але ти мав розібратися з цим у клубі. Ти міг би вступити в боротьбу з ним за місце президента.